

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

Capvt XVIII. Mulier à Cacodæmone liberatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

Veterum Beneficiorum alia multa, lubens præmittimus; nam satis iam Numen Agnoscimus, & tuæ, ô DEI Mater, beneficentiæ copiam. Videmus sat superque exornatum Domicilium tuum æuo superiori. Noua in posterum Beneficia intraque annos non ita multos collata, ope tua freti, recensēbimus. non alio fine, Numen testamur, quàm vt, quicquid ob Religionis in Germania dissidium, de fama & existimatione tua est detractum, sic etiam modo aliquo restituatur. Deinde, vt qui antehac ad synceriora fidei dogmata, hac in Diœcesi, reducti sunt, ampliùs in eisdem corroborentur, quique longiùs aberrant, & cæcutiunt, mira opera & supra naturam cernentes, clausos oculos aperiant, & ad Ecclesiæ gremium, meliori lumine illustrati reuertantur.

SEQVNTVR

BENEFICIA NOVA
SEV RECENTIORA.

CAPVT XVIII.

Mulier à Cacodæmone
liberatur.

DIVA Virgo & DEI Mater, vim & virtutem suam, non minùs in dæmonibus pellendis, paucis abhinc annis, quàm ægritudinibus curandis, æuo superiori, palam ostendit.

Anno M. D. XC. Mulierem, VVirceburgi (Annæ ipsi nomen erat) inuadit dæmon; & mox in ea sibi figit domicilium, quasi nunquam abiturus. Causam non inquiramus, ne occulta DEI iudicia scrutari velle videamur. Hostis, arrepta optata possessione, hospitem à statu deijcit suo; linguam obstupescit; turbat, qua potest peruersitate, mentem; omnia inuertit, quò foeda appareat illius omnibus facies. Spes licet aliqua subinde affulgeret; cessisse importunum exagitatore; simulare tamen, & duntaxat fallere voluisse, tandem fuit deprehensum. Remedia vtilia haud omittebantur. Verùm cum omnia fierent frustra; amici & in primis Exorcista, vir pius iuxta & doctus, Dettelbachium respiciunt, commune miserorum refugium. Prudenter omnino; nam quemadmodum victoriam plerumque referunt, qui nacti loci opportunitatem, hostem in bello animosè adoriuntur: sic illi, sacri Sacelli, & in eodem D. Virginis confidentes præsentia, salutem omnino, pulso dæmone, ipsius Energumænæ sperabant. Pergunt ergò spe pleni. Dæmones contrà, salubri illorum consilio & itinere obstare & reniti. Et sicuti ad rotam latro, fur ad furcam, ad ignem magus & veneficus, inuiti rapiuntur: ita ad Sacellum augustum spiritus tartarei; quòd se ibidem domicilio suo, cum infamia & dedecore, pulsum iri ominentur. Vbi ad sacros parietes peruentum; adest, cui hoc iam datum erat negotium Exorcista, instructus aqua lustrali, alijsque armis damnatis diabolo; coniurationes adhibet,

& de-

& deprehendit longè plures, quàm putarat, dæmones aduolasse; quin nec tot insidere coruos cadaueri, quot in Energumena hæc bestias infernales. Interrogati, cur & vnde venissent: è Sicilia aiunt; vbi, vni à nobis persuasum, vt, salute desperata, laqueo gulam sibi frangeret. Iussi subito cedere; renuunt omnino, fortiterque resistunt, indignum rati, sic repente nouis sedibus eijci. Loquuntur & linguis peregrinis, Græca præsertim. Demum vbi cedendum esse, fortioris imperio, animaduertunt; in quorundam auriculas migrare sibi rogant fieri potestatem.

Inter hæc multus confluxerat populus: & cum periculum esset, multos vana quadam curiositate inductos accurrisse, Energumenâ in sacrarium Sacelli abductâ, nouis exorcismis, vt citra moram cedant, dæmones vrgentur. Prolixiores & preces adhibentur. Audit denique Virgo & Mater DEI, atque adest ope sua. Frangitur hostis, & tota malorum geniorum turba abit.

Aduersarij, quando rident Exorcismos, aliasque Ecclesiæ consuetas religiones in fugandis dæmonibus, an non magis ipsi ridendi, qui ne semel, (sexcenties etsi tentarint) vel vnum, suis placitis & dogmatibus stabiliendis, eijcere potuerunt? Ludus, quem dæmon olim luserit cum Luthero, notus omnibus. Eiecturus à puella genium malum, VVittenbergæ, ita ab eo risus fuit, simulque teritus, vt mirè angi, & discruciaci primò, deinde per sacrarij ostium sibi abitum parare cœperit,

Serm. 91.

quod cum, intra & extra, ita inuenisset obseratum, ut à nemine potuerit referari; effugium tandem sibi, securi ferrea per cancellos immissa, qua ostium perfractum est, parare debuit. Videmus potestatem, si hæc sit, in fugandis dæmonibus aduersariorum; qui ut nostram eleuent, abiecto omni pudore, dicere haud verentur; simulare, qui aiunt se à dæmone liberatos. Sed ad hæc, quid D. Ambrosius? *Audiui* (inquit) *multa componi; hoc nemo unquam fingere potuit; ut demoniacum se esse simularet. Quid illud; quod ita eos exagitari videmus, quibus manus imponitur? ubi hic locus fraudi est? ubi suspicio simulandi? confitetur Diabolus, cedit plagis Diabolus, & cedere nesciunt Arriani. Diuorum operibus inuident, quia in illis fidem, quam ipsi non habent, fuisse iudicant.*

CAPVT XIX.

Non moritur puer merfus
in puteo.

Nno post Christum natum, M.D.XCVII, in vico Effeldorff, dimidio circiter milliari ab ipsa æde Dettelbacensi abiuncto, Bartholomæus Dulck, Prætor ibidem, mense Septembri exeunte, Wirceburgum proficiscitur. Ruricola interim mater, rem curat familiarem, non

tamen